

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová

Setkání
v Singapuru

CLARE CONNELLYOVÁ

SETKÁNÍ
V SINGAPURU

PŘEKLAD

EVA PODHORSKÁ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám přinesl tři příběhy, které jsou součástí několikadílných řad... a tento měsíc udělám totéž. A budou to řady úplně jiné...

V Sladkém životě je to Dcera mého nepřítele, lady Calista, jejíž sestra Melody přinese hlavnímu hrdinovi princí Griffinovi Zkázu, nebo vykoupení v prosinci. Oba příběhy napsala Caitlin Crewsová. Ve druhém Sladkém životě se v knize nazvané Překvapení na prahu od Lynne Grahamové seznámíte mj. s bohatým Řekem Torem, jehož italský bratr Saviano (v některých rodinách to není jednoduché) bude rovněž v prosinci hrdinou Noci před Vánocemi. A konečně ve Sladkém životě Duo se máte možnost začít do napínavých osudů Marisy v knize Návrat ze stínů od Michelle Smartové. Neméně napínavý byl ale i osud její sestry Elsy v příběhu Plamen, který nevyhasl, který vyšel v říjnu.

Ve dvou měsících Vám tak nabízím hned šest „seriálů“! Doufám, že se Vám budou líbit!

S láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

**SETKÁNÍ
V SINGAPURU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Heir Claimed by Christmas

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Eva Podhorská

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8374-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8375-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8376-2 (PDF)

PROLOG

„Na co přesně se to dívám?“ Z hlasu Dimitria byl slyšet pohrdavý tón, s jakým jednal se všemi novináři.

„*Na můj mail?*“ odpověděl reportér se zjevnou samolibostí.

V předmětu tam stálo: *Zavolejte mi, abychom to probrali.*

A text byl velmi stručný:

Článek zveřejněný v sobotních novinách.

V příloze byla fotografie malého chlapce.

Byl to natolik podivný mail, že přiměl Dimitria reagoval, i když to dělal nerad. V obličeji toho dítěte – v jeho očích – bylo něco důvěrně známého, i když to nedokázal definovat. A to v něm vzbudilo obavy.

Jeho bratr-dvojče Zach byl pověstný svými překvapivě krátkými milostnými románky. Bylo by možné, že by se za ta léta nevědomky stal otcem?

Přesně takový skandál by novináři zbožňovali a začali by vláčet bahnem jméno jejich rodiny – i firmy, kterou Zach s Dimitriem spravovali, když po otci zdědili korporaci, zabývající se komunikačními médii.

„*Existuje snad nějaký jiný důvod, proč bych vám měl volat?*“

Ashton pracoval pro konkurenční noviny a jeho

vydavatelství mělo svoji základnu mimo Sydney. Dimitrios mohl zatáhnout za nitky, aby ten článek dostal pryč z vlastních novin, ale tušil, že ať řekne cokoli, Ashton tím neodradí.

„Tak co? Máte připravené nějaké prohlášení?“

Dimitrios si povzdychl. „Jak bych ho mohl mít? Nemám vůbec ponětí, jakou odpověď bych na tuhle vaši záhadnou fotografii mohl dát. Mám se bát? Nebo se kát? Je mi líto, ale asi vás zklamou. Nic z toho neudělám, protože to tak necítím.“

Potřeboval by si promluvit s bratrem a zjistit, jestli ví něco víc. Zach by se o tom přece zmínil, kdyby měl dítě? Nebo že by to vůbec nevěděl? Ale není pravděpodobnější, že se tenhle zatracený novinář chytá stébla trávy v touze po senzaci?

„A co kdybych vám řekl jméno Annie Hargreavesová?“

Dimitrios ztuhl. Zadíval se ze své kanceláře v nejvyšším patře oknem ven a měl pocit, jako kdyby mu někdo právě dal pěstí do břicha.

Ranní slunce mezitím už zaplavilo Singapur zlatovou září, ale on tu krásu tentokrát vůbec nevnímal.

„Co jste říkal?“

Procedil tu otázku mezi zuby. Nepotřeboval, aby mu ji Ashton znovu opakoval. To jméno, které novinář zmínil, měl navždy vtisknuté do paměti. Její tělo. Její polibek. Její nevinnost. To, jak se na něj dívala, když se spolu milovali. Jako kdyby to pro ni bylo něco zvláštního, mimořádného. Jako kdyby jí mohl dát všechno, po čem kdy toužila.

Annabelle Hargreavesová.

Vůbec nepochopila, jaký byl skutečný důvod, proč se spolu vyspali. Že je svedl dohromady jen společný žal nad smrtí jeho nejlepšího přítele, který byl zároveň jejím bratrem.

Vybavil si v duchu všechno, co jí řekl, když se spolu vyspali. Když si vzal její panenství. Ta slova, která už

tenkrát jemu samotnému zněla až příliš stroze a vypočítavě. Řídil se ale osvědčenou zásadou, že je lepší být v těchto případech krutý, aby v ní co nejdřív potlačil touhu chtít od něj něco, co by jí nikdy nemohl dát. Věděl, že jí musí dát jasně najevo, aby si nedělala žádné naděje, že by s ní muž jako Dimitrios Papan-dreo mohl žít šťastně až do smrti. Nikdy na lásku na celý život nevěřil, a po smrti Lewise se v tomhle svém přesvědčení ještě víc utvrdil.

Když teď ale uslyšel její jméno, okamžitě se mu rozbušilo srdce a jako by úplně na chvíli ztratil schopnost rozumně uvažovat. Ale pak hned zostražitěl, protože cítil, že to, co bude dál následovat, nebude rozhodně nic příjemného. Mohl by to být doslova boj o přežití.

„Slečna Annie Hargreavesová, dvacet pět let, Bankstown, Sydney. Svobodná matka. Šestiletý chlapec jménem Max. Teď už byste to mohl nějak komentovat?“

Dimitrios křečovitě sevřel telefon v ruce a cítil, jak se mu napjalo celé tělo jako struna. Jako kdyby se připravoval na pěstní souboj.

Šest let.

Max.

Měl pocit, jako kdyby v jeho těle najednou vybuchl granát.

V duchu zaklel, vstal a zamířil k oknu. Opřel si jednu ruku o rám, přitiskl si hlavu na sklo a zadíval se dolů pod sebe. Zatočila se mu hlava. Ale nebylo to tentokrát z výšky.

Lewis zemřel před sedmi lety. Zrovna před pár dny bylo výročí jeho smrti – den, který si Dimitrios a Zach připomínali každý rok. Byli nerozlučnou trojicí, nejlepšími přáteli. Lewis pro ně byl něco jako bratr. Jeho smrt Dimitria i Zacha hodně zasáhla. Byl to pro ně naprostý šok. Nedovedli pochopit, jak může někdo tak zdravý a silný prostě najednou

přestat existovat, jak se z něj může vytratit všechna životní síla a energie. Dimitrios už v životě poznal bolest, ale ještě nikdy tak hluboký žal. Smrt kamaráda mu doslova rvala srdce.

Zavřel oči a v duchu si vybavil Lewisovu malou sestru.

Annabelle...

Ne, to nebylo možné.

„Říká se, že jste se vy dva dali na jednu noc dohromady, zhruba devět měsíců předtím, než se tenhle malý hoch narodil.“

Ne, nebyly to žádné fámy, ale ten člověk čerpal z nějakého ověřeného zdroje. Jinak by se určitě Dimitrios všechno dozvěděl dřív. Tenhle novinář získal informaci od někoho, kdo toho až příliš věděl.

Od Annabelle?

Tu myšlenku okamžitě zavrhl. Kdyby chtěla, aby se to někdo dozvěděl, přišla by přímo za ním. Nebo ne?

„Přišel jsem, protože jsem myslel na Lewise a hrozně mi chyběl, a chtěl jsem si popovídat s někým, kdo by mi rozuměl. Nikdy jsem neměl v úmyslu, aby se tohle stalo,“ pokračoval tenkrát a zadíval se výmluvně na postel. „Nikdy bych se s tebou za normálních okolností nevyspal. Copak to nechápeš, Annabelle?“

„Tak?“ naléhal na něj Ashton. „Potvrdíte mi tu informaci? Setkal jste se někdy se svým synem, Dimitri?“

Se svým synem. Měl pocit, jako kdyby mu v těle vybuchoval jeden granát za druhým. A jeho obličej v tu chvíli vypadal, jako kdyby ho měl vytesaný do kamene.

„Postarej se o ni za mě, Dim. Annie z toho bude zničená. Nedokáže se s tím vyrovnat. Prosím, dej na ni pozor. Dohlédni na ni, aby byla v pořádku.“

Z pocitu viny se mu zvedal žaludek. Jako pokaždé, když na takhle slova pomyslel. Z pocitu, že zklamal

svého přítele, že porušil slib, který si od něj Lewis vynutil na smrtelné posteli. A udělal to jen proto, že jeho tělo chtělo najít útěchu jediným možným způsobem, který znal. Lewise zklamal, a to si nikdy neodpustí.

A co Annabelle? zeptal se v duchu jeho vnitřní hlas a připomněl mu, že i ona byla zarmoucená žalem. Zneužil toho a hledal vlastní útěchu v jejím objetí, naprosto lhostejný k tomu, jak moc svým počínáním může ublížit jejímu křehkému srdci.

„Annie Hargreavesová je dlouholetá rodinná přítelkyně,“ podotkl, ale sám cítil, jak falešně jeho slova znějí. A okamžitě si uvědomil, že tím jen přilil olej do ohně.

Když uslyšel Ashtonův smích, měl sto chutí praštit do stolu. „*Jak se zdá, byla něčím víc než jen rodinnou přítelkyní.*“

Dimitrios se zhluboka nadechl, aby se ovládl. „Uvědomujete si, že tím, že tohle zveřejníte, zničíte tomu dítěti život?“

„*A vy mi snad chcete tvrdit, že vám na tom záleží? Máte s tím snad nějaký problém?*“

Dimitrios neodpověděl. Během posledního desetiletí povznesli se Zachem otcovu firmu, kterou zdědili, na mnohem vyšší úroveň a měli tisíce čtenářů po celém světě. Nedokázal banalizovat práci novinářů, když i on sám k ní měl blízko.

Už dávno se vzdal naděje, že jeho život zůstane soukromý. Byl považovaný za veřejnou osobu a jeho život – aspoň do jisté míry – patřil všem.

Zatnul zuby.

„Přijedu za vámi.“

Po těch slovech hned zavěsil.

„*Určitě víš, co k tobě cítím, Dimitri...*“

„*Co cítíš? Proboha, Annabelle, jsi ještě skoro dítě. Nemyslel jsem na tebe nikdy jinak než jako na Lewi-
sovu malou sestru.*“

*Na malou sestru, o kterou slíbil, že se postará.
Zamrkala.*

*„Tak já ti to teď povím. Mám tě ráda. Myslím...
já... ne... jsem si jistá, že tě miluju.“*

Bylo to, jako kdyby mu někdo přitiskl ke spánku pistoli. Celé jeho nitro zachvátila panika. Udělal příšernou chybu. Potřeboval, aby co nejrychleji pochopila, že s ním nemá žádnou naději. Že jí nemá vůbec co nabídnout.

„Nic si nenamlouvej. To, co jsme spolu prožili, nebyla ‚láska‘. Byl to sex. Nic víc ani míň. A víš, co je na tom nejhorší? Byl jsem tak opilý, že si skoro ani nepamatuju, co jsme spolu dělali.“

Když se v jejích očích objevil bolestný výraz, byl rád. Zoufale si přál, aby ho začala nenávidět. Konec konců si to zasloužil za to, co jí udělal.

„Mám svůj vlastní život. A přítelkyni.“

Zbledla jako stěna.

„A s tebou jsem udělal chybu, které budu navždy litovat.“

Kčertu. Ještě teď po letech se mu zvedal žaludek z toho, co jí tenkrát řekl. Udělal správnou věc, když ji od sebe odehnal, ale připadal si přitom jako naprostý ničema. Ten pocit, který tenkrát zaplavil jeho nitro, by už nikdy nechtěl znovu zažít.

Zamířil zpátky ke svému stolu a zapnul počítač. Fotografie tam ještě pořád byla. A najednou dostala úplně nový význam.

Ten chlapec mu i předtím připadal něčím povědomý, ale nikdy by ho ani ve snu nenapadlo, že by mohl on být jeho otcem.

A Annabelle matkou.

Počáteční šok se postupně přeměňoval v něco jiného. Byl to hněv. Zklamání. Nevěřičnost.

Proč to před ním tak dlouho tajila?

„Budeš už navždy litovat toho, co se mezi námi stalo? Já ti to pro změnu nikdy neodpustím. Jen si

běž. Vypadni! Nech mě o samotě. A už mě nikdy nekontaktuj.“

Měla takovou zlost, že se rozhodla kvůli tomu mu neříct ani o jejich synovi? Chtěl ji od sebe odehnat jednou provždy, ale možná, že zašel příliš daleko. Měla tohle být její odplata? Pomsta? Nemohl tomu uvěřit, ale ten chlapec se na něj díval přímo z monitoru. Annabelle porodila dítě a Dimitrios si byl absolutně jistý tím, že je jeho otcem.

Sáhl po telefonu, který měl na stole, a spojil se se svojí asistentkou.

„Ať natankují palivo. Potřebuju letět do Sydney. Okamžitě.“

PRVNÍ KAPITOLA

„To je v pořádku. Už jsem jedla.“

Bylo šest hodin a Max byl až příliš vnímavý. Spočinnul svýma obrovskýmá očima na tváři Annie a zkoumavým pohledem se snažil odhadnout, jestli mluví pravdu.

„Nemám hlad,“ ujistila ho a usmála se na něj. „Pusť se do večere.“

Obrátil pozornost zpátky k talíři, který měl před sebou, a snažil se nedat najevo zklamání nad tím, že už potřetí za sebou má na talíři maso. Napíchl jeden kousek na vidličku a zvedl ho k ústům. Upřeně ho sledovala.

„Dneska večer budeš pracovat, mami?“

Vrhla pohled na notebook, položený na druhé straně stolu. „Trochu.“

Přikývl a pustil se do jídla.

Její nitro zaplavily obavy. Rostl až příliš rychle a jedl čím dál víc. Doufala, že už brzy růst přestane a že jí účty za potraviny mezitím nepřivedou na mizinu.

Zhasla kuchyňské světlo, posadila se vedle Maxe a vzala do rukou šálek s čajem. Teplo, které z něj sálalo, bylo jako balzám.

„Můžeš pracovat teď, jestli potřebuješ.“

Sevřelo se jí srdce. „Radši bych si s tebou povídala.“

„Ale pak budeš muset být kvůli tomu dlouho vzhůru.“

Zamračila se. „Proč to říkáš?“

Zvedl ramena. „Je to tak, vid’?“

Posledních několik večerů opravdu chodila spát až po půlnoci. Ve firmě jí nabídli práci přesčas a ona za ni byla vděčná. Nebyla sice nijak extra dobře placená, ale mohla pracovat z domova a přizpůsobit tak svoji pracovní dobu Maxovi. Neměla totiž nikoho, kdo by jí v péči o něj pomohl – prarodiče, tety ani strýčky.

„Někdy. Ale mám tu práci ráda. Jaká je večere? Dobrá?“ Úmyslně se snažila změnit téma konverzace.

Když se na něj pak usmála, její úsměv opětoval a vzal do ruky skleničku s pitím.

Byl neuvěřitelně podobný svému otci.

Její nitrem pronikla palčivá bolest. Rychle odvrátila pohled stranou. Před měsícem se na něj Max ptal.

Když byl malý, uvědomoval si jen, že většina dětí má dva rodiče, a on jen jednoho. „Mám tatínka?“ ptával se tenkrát. Takovou otázku nebylo těžké odbýt.

Tentokrát byl ale mnohem úpornější a naléhavější. „Kdo je můj tatínek, mamí? Proč jsem se s ním nikdy neviděl? Bydlí někde blízko? Můžu ho vidět? On mě nemá rád?“

Musela dlouho přemýšlet, jak na takové otázky odpovědět. Vždycky si v duchu přísahala, že mu nikdy nebude lhát, ale teď cítila, že když mu odpoví po pravdě, bude to totéž, jako kdyby kráčela po minovém poli.

Její nitro zaplavil pocit viny – jako už mnohokrát předtím. Trápila se tím, v jaké relativní chudobě žijí, ale i tím, že je na všechno úplně sama.

Přesto ale ten večer, když se odhodlala říct Dimetriovi pravdu, byl tím nejhorším v jejím životě. Musela sebrat hodně odvahy, než ho po třech měsících od chvíle, kdy se viděli naposledy, znovu vyhledala.

Oblékla se do nejlepších šatů, které měla, a doufala, že v nich vypadá nejen sexy, ale i dospěle, a že zapadne do jeho světa. Dokonce si předem připravila i svou řeč – o tom, že se nemusí stát součástí jejich životů, jestli nechce, ale že si zaslouží vědět o tom, že se už brzy stane otcem.

Ale když za ním přišla, našla ho v jednom z nejluxusnějších barů v Sydney, obklopeného spoustou bohatých přátel. Když pak uviděla jednu oslnivě krásnou zrzku, jak se k němu vyzývavě tiskne, utekla.

Bylo jí teprve osmnáct a bylo toho na ni prostě moc. Utrpěla tím její hrdost, měla zlomené srdce a neměla sílu o něj bojovat. Se všemi a proti všem.

Po Lewisově smrti zůstala Annie úplně sama. Vztah s rodiči, který byl v té době už hodně napjatý, vzal definitivně za své. Místo aby je ta tragická událost sblížila, naopak je od sebe ještě víc odloučila.

To, že se pak vyspala s Dimitriem, bylo splněním jejího dávného snu, protože se jí snad už od dětství líbil, ale bylo v tom mnohem víc. Annie díky němu zapomněla na vlastní bolest a samotu a v Dimitriově náručí znovu našla samu sebe.

Jeho slova následující ráno ji uvrhla zpátky do temnoty a zoufalství. Bylo jí teprve osmnáct a bylo toho na ni moc. Lewisova smrt, ztráta panenství a pak Dimitriovo tvrdé odmítnutí a popření všeho, co k němu cítila. A pak zjištění, že je těhotná, matčin hněv a odcizení rodičů...

Ale teď, v pětadvaceti, si už nebyla tak úplně jistá, jestli učinila správné rozhodnutí.

Dokáže před Maxem o Dimitriovi pořád mlčet? A má to vůbec smysl?

„Co se děje, mami?“

Rychle se usmála. „Nic, drahoušku. Jen jez. Je už hodně hodin. Musíš jít spát.“

V posledních šesti měsících bylo uspávání Maxe čím dál tím víc stresující záležitostí. Už dávno se